

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGÀ Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. ^s pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 "
Un any.....	2'60 "
Per dotzenes.....	0'45 "
Núm. atrassats des 2. ^a tom....	0'05 "
Id. id. des 1. ^a tom....	0'07 "

SONARÁ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos.... 0'85 1 any..... 3'25
Dins Espanya...	{ 3 mesos.... 1'00 1 any..... 3'50
A Ultramar y s' Estrangè...	{ 3 mesos.... 1'50 1 any..... 5'00

COCARROYS.

Cada cosa à son temps y d'estiu si-gales. Ara duan la balla es *cocarròys*.

Aquesta cosa, ja p' es seu nom, còm per lo que significa, es una de ses que més cridan s'atenció d'es forastés de fòra Mallorca, que per primera vegada apòrtan à n'aquesta illa. Y no vos pen-seu, ignorantissims lectors, que no hey haja pasta y motiu per quedà sorprésos y amb sa boca badada. Primerament se trèban en Corema, y encara qu' aquí vaja la cosa molt amollada, qu' es no-ranta per cent d'els qui pòren y tenen obligació de dejuná no heu fassan, y entre aquests que no dejunan, per ven-tura més de la mitat son paparres de confessionari, amb tot y axò aquí se coneix y bé, gracies à Deu y à n' es cocarròys, aquest temps de penitència y privació, còm à cap part del mon. Axò es lo qu' es vêu, sense aficarmós en vi-des privades; cadascú des seu pà farà sopes. Naturalment los sorprèn aquesta cosa per élls desconeguda y may vista: perque per allà, es primé dia de Corema es de bulla més gròssa per enterrá es carnal ó carnaval, y fan vègas de tota casta de menjua, y such per llarch, y frases à té qui té.

Es primé diumenge, fan es ball de *pinata*, y dali *burèo*. Es dia de sa jaya serrada, ó sia mitja Corema, altre pich frases y balls. Altres dies entre y entre, ballets de nins petits qu' es diuen *bailes de trajes*, y à mitjan vetlada els arruxan à colgá, y ses grandolasses y es garruts l'emprènen per son conta. De tant en tant concerts *sacros*, y reunions, en les quals si ses canes no fan feyna, ses llengos ballan fins *zapateados* que bal-dan el pròxim. Perque ses personnes ma-jós s'entretengan, passan la nit jugant; y perque ses senyors no tengan averia, passan unes frioleretes inofensives, per exemple, uns *emparedados* que son unes tayadetes d'indiòt ó de cuixòt, entre dues llesques de pà molt ben arreglat, uns *pastelillos*, uns madritxos amb més sus-

tancia d'ou qu' altre cosa, y per fòrça qualche sorbete; y aquelles exemplàs matrones, y sa majoreta que n'ha fets més de trenta, y sa nina que'n té pròp de vint y ciuch, y es qui la festetja per no fé un fèo, y s'altre perque de tot s'en fa tres mots; ni arpelles à un añell li deixan més nèts ets òssos, que lo que ells deixan es plats.

De teatros, no'm parlèm..... i y quina casta d' espectacles!

Pues aquests forastés, no tan sòls se sorprènen de trobars amb una Corema, sinó de qu' hey haja persones y famílies *il-lustrades* que l' observan y dejunan. Heu vénen y no heu creuen.

¡Y ja no pensavam amb sos cocarròys! es cocarròys es... *còsa coneiguda*, còm diu el Pare Figuera à n' es seu diccionari mallorquí, que sempre té es gran mèrit d'essè estat es primé. Però, aques-ta cosa tan ximple, un pastoral de pasta dolsa ó agre, plè d' espinachs ó blèdes escaldades, uns quants piñons, quatre panxes y un polset de sal y pèbre ver-mey, no vos penseu sia cosa qu' un homo totsòl haja pogut d'ú à cap: una porció d'inteligències hey han trabayat p' es seu perfeccionament: sa forma, es gru-xos, sa mida, tot el presenta grat à la vista, y saborós al paladá; y en pren-drerhi es gust es cosa de lo més men-jívola.

Un forasté nou, acabat d' arribá, y sentint tant aquesta paraula, demaná à un altra:

— *Hombre, digame V. que son cocarroyos.*

Y li contestá:

— *Un pastel de mala pasta relleno de alsalsa.*

Altra pich, un sargent ó oficial de suïssos, carregat d' infants, els vé per primera vegada, demaná prèu, y tro-banhó barato, carregá amb devés una dotzena, y quant sortí de sa fàbrica, que per cert era can Frasquet, 'vuy en dia tan bona, neta y elegant confitería, pegá clavada à un, y axí còm hey trobá espi-nachs, y se pensava trobarhi tayades, curt còm una monèya y cruxint ses dents de ràbia, esclamá:

— *Uf! ¡Espanya parca!*

Y en fé un esclat, cocot y pastís à sa paret de Sant Nicolau.

Tot axò no vòl dí rès: es cocarròys, no tan sòls simbolisan, diguem-hó axí, el temps coresmal, sinó qu' ademés de aquesta pública y general manifestació del temps de penitència, vénen tan à temps còm l'anell al dit.

Després de festes de Nadal, de menjedòtes gròsses, perque tothòm pòsa s'òlla gran dins sa petita, torrons y pasta real, y demés que per sabut no impòrta re-petí, y llavò es balls des derrés díes, y altres sopades à deshora, el còs arriba a prendre tal aglasament, y es ventrey prèn tal engrut de sustancia y *dulcedo*, qu' es necessari posarhi remey, fins y tot à n' aquells que n' surten sense cap trastorn, ni còlich. A comensament de Mars s'en vé, tòca, sa primera vera, còm diu la gent, sa sanch prèn es bull, y convé trobarla sana y nèta.... ¿Quin temps més apòsta per axò que sa Corema? Descans del còs, fruyt per l'ànima, bugada y ròba nèta...

Es *cocarròys*, qu' heu prengan per aquí hont vulgan, son d' una necessitat casi d'impossible sustituciò: son, còm diuen es metges que parlan fi y escu-lit, un *laxant suave*, à poch à poch afluxa ses mòlles, y sense cap classe d'estray ni atropellament, passats uns quants dies ó selmanes, un cristià se tròba casi sense sèbre còm, fet un homo nou: y ja torna esperá ses festes de Pasco Florida amb un pam de clau, per donà tusses à ses panades. Axí, buydant y omplint amb mesura y señy, sense fé desbarats ni escèsos, repòsa ses còses à son vertadé estat, donant à n' es còs lo que li demana. sense forsarló à que prenga més de lo que pòt du. Axò, ni els animals de quatre pòtes heu fà: en rès fan més may de lo que dèuen fé per ses necessitats de sa séua conservació: menjau, y quant tenen lo que basta, no menjau pús, bèuen fins que tenen sèt, y fòra: dòrmen de nit y despèrts de dia: cap extraordinari en cap de ses seues necessitats naturals. Però s' hòmo, tot à la revéssa: vics à rompre, pòt còm dèu; nou, trenta: fa còm trenta; xexanta: li donan balls y saragata fins es derré

día de carnal; nò, es primé dia de Corema ha de fé més gròs: el deixan fé; nò, es primé diumenge tampoch conta: hey passan per demunt; nò, à mitja 'n Corema tornamhi: y sinò, qu' heu diga s' Hostalet d' En Cañelles, ahont pareix qu' han amollat s' escota en banda: y fins à sa setmana de Passió, y sa Santa, y es Divendres Sant y tot.... axò es demunt havè perdut sa vergoña, pèdre es cap, y totes ses condicions de racional.

Desenganemmos, axò necessita cura de mòro. Que cadascú tay de sa séua capa un sayo, ja sabrà perque, no mos aficàm de paret à dins: parlám de lo pùblic, y rès pús: però còm moltes gotes de cera fan un ciri pascual, axi també, axò no es rès, ni axò tampoch, son una partida de punts escapats que no n'a-guantan tròs ni bossí.

Y acabèm, perqu' axò seria més llarch qu' un diné de fil, si heu diguessem tot d'un pich. Es cocarròys son una gran cosa, per lo que simbolisan y p' es bé que fan.

TONI TRÒ.

UNA PETACA PER MOSTRA.

FÀBULA DEDICADA À SES POLLÈTES QUE COMÈNSAN À PIULÀ

Heu de creure, jovenetes,
Qu' heu havia una vegada
A una botiga un paquet
D' hermosíssimes petaques.
Ja sabeu que demunt totes
N' hi pòsan una fermada;
Que serveix axí per mostra
De ses qu' heu ha estojades.

Dònechs aqueix en tenia una
Que també per mostra estava,
Y es botigüé abandonat
No's euydava d' espolsarla.

Tanta era sa pols que duya
Que de fosca torná blanca
O des coló de sa cènra
Qu' ha servit per fé bugada.

Hey anava un compradó,
Y ses primeres uyades
Donava à sa que per mostra
Demunt es paquet estava.

Més quant vèya tanta pols
Demunt ella y tantes taques
Còm si tocás sa pigòta
Enseguiba la deixava.

Llavò à n' es tendés li deya
Que tragués ses estojades,
Y les hi tréya tan netes
Que sa pell d' elles brillava.

Y vejent sa netedat
Que duyan ses ben guardades,
Ne triava una d' hermosa
Y tot gojós la comprava.

N' hi anavan d' altres, y feyan
Lo mateix: s' enamoravan
De ses de dins es paquet
Després de tení paupada
Sa qu' estava còm à mostra
Demunt es paquet fermada.

Amb una paupada d'un,
Una paupada de s' altre,
Y no llevarí sa pols,
Arribá aquella petaca

Que semblansa no tenia
De quant sortí de sa fàbrica.
Quant venian sa derrera
De totes ses estojades,
Se quedava tota sola
Aquella lletja petaca,
Y à sa qu' estava venuda
Li digué tota enfadada:
—Ay! qu' no'm dirás, bona amiga,
Y més qu' amiga, germana,
Quina es sa causa ó motiu
Que me dú tanta desgracia?
—Còm à mí que tant m' han vista
No m' han comprada encar' ara?
—Y vòltros que may vos vèyan
Ja estau totes despatxades?
—Ah! qu' que no veus que no brilles?
—No repares tantes taques,
Y aquests còps, y aquesta pols,
Y aquestes clapes plomades?
—Ah! si qu' heu veix. Oh, Deu meu!
—Còm tant m' heu desfigurada?
—Perqu' estaves à desfòra
Sa pols sempre t' ha tocada,
Fenté pèdre tot es brillo
Que tanta hermosura et dava.
Tú de tots es compradós
Has estada molt paupada,
Y es sa causa qu' estás plena
De còps, taques y plomades.
Sabent que dins es paquet
N' hi havia de germanes,
Netes de pols, y de tot
Has estat sa refuada.
Ja heu veus: tothòm més estima
Ses còses purificades.
—Ara veix còm m' he perduda,
—Ay, que som de desgraciada!
—Jo qu' estava tant contenta
Perqu' à desfòra brillava
Pensant essé sa primera
Qu' estaría despatxada;
Y es estat à s' enrevés
Ara'm tròb del tot tudada!
Aquí s' altre tocá el dós
Amb qui l' havia comprada,
Y es tendé agafá sa mostra,
La tirà devall sa taula
Y allí finí la pobreta
A mossegades de rates.

Ara, vòltros jovenetes,
Aplicau aquesta fàbula,
Que 'n qu' estiga mal escrita,
Li trobareu molta saba,
Perque no deixa d' essé
Una llissó ben exacta.
Estodiaula bé y veureu
Qu' amb vòltros lo mateix passa:
Estantvos dins es paquet
De ca-vòstra arreconades,
Y axí no vos tocarà
Sa pols del mon, qu' es ben mala.
No tengueu ànsia, fadrines,
En que visqueu retirades,
Molt primé vos casareu
Que ses qu' estan fòra casa.
O sinò preniu exemple
De ses véyes bergantasses,
Qu' han passat la joventut
Per saraus y balls de sala.
Mirautes y les veureu,
Sa cara plena de taques
D'aquelles que no se llevan
Amb sabó fi ni amb pomades.
Aqueixes sòlen quedá
Còm na Miquèla, sa jaya.

FEROSTAS.

SA PENITÈNCIA DEL SIGLE XIX.

Parlá de penitència avuy en dia es un pecat gròs per molts que se ténen per cristians, es més encara, es una cosa que dissòna à tots aquells qu' han volgut casá es cristianisme amb s' estufera, amb s' egoisme, amb so punt, y amb ses comodidats de la vida.

Bò es, diuen, alabar al Creador; estimá son germà prohisme; portarsé còm homo honrat, y no tení cap vici, ni fé cap mala passada à ningú, ni cometre delictes. Axò, Deu ho vòl; però que mos donem disciplinades, ó mos posém ciliçis, ó mortifiquem es nòstro còs, que li es à Ell. Axò son ridiculeses d' els sigles passats que ja han caygut en desús, y que no contribuyexan en rès per goñá el Cel.

Amb aquestes màximes tan en bòga y tan foradades rès d'estrañ té que nòtros el dia d' avuy no sapiguem diferènciá es Carnal de sa Corema; y per bé que mirem dins els passeixos, dins ses botigues, dins els cafès, per plassa y per tot, casi no hey coneguem cap diferència en so demés temps de s'any.

Una sola n' hi ha y es el veure ses botigues des pastissés plenes de cocaròys.

Per tot es mateix punt, es mateix boato, ses mateixes costums, igual que si estiguessem ara dins es mes de Nòvembre ó dins ses sèt setmanes.

Si axò fos perque tot l' aïnys ses persones obrassen còm si fos Corema, aniria bé la cosa; més desgraciadament es à s' en revés, y aquest proselí obeyeix à la causa de que sa penitència del sigle present no pot tení tal nòm, perque per regla general no elsisteix ni es coneぐda.

Aquells mateixos cristians que ténen fama de rigorosos perque no deixan cap dijuni, ni menjan carn en divendres, ni mesclan els altres dies, ni faltan en rès à lo manat pe sa nòstra relligió; y que encara fan més, perque procuran anà als Passos y al sermó de la Parròquia y fé ses estacions de la Butlla de la Crusada; aquests mateixos públicament obran, molts d' ells, còm si no fòs Corema y còm si sa penitència fòs una cosa que s' haja de fé d' amagat perque no sia una ridicules, y no una virtut de ses més notables y grans; y que per lo mateix puga essé pública y llohabada.

¡Quants n' hi ha que continúan dins sa Corema amb sos mateixos vicis y costums d' abans, sian petits ó gròssos, sian innocents ó pecaminosos! ¡Quants n' hi ha que no, perqu' estiguem en temps de penitència, deixan es vestí amb lujo, ni es jugá cada vespre sa séua partida de solo ó d' altre casta, ni s' anà de tertulia à ca un amich y allá trèure ses braguetes à n' En Fulano ó à na Sutana murmurant sense compassió de tot bitx

vivent y escòrxant sa reputació ó es crèdit des seu germà prohisme!

¡Quants n'hi ha que per dejuná no fan més que baratá s'ensaymada des dematins amb una coca bamba, donant-li nom de parva y sustituhí es principi des vespre amb una mitja lluna de pasta qu' anomenan coquerrò batianthò colació.

¿Y axò es fé penitència? Sa virtut, que tant se mos encarrega dins sa Corema y que nòltros creym practicá amb quatre ó dèu díes de menjá bòn peix, es una virtut necessaria, perque nòltros estam posats en el mon, no per fé es vago, sinó per trabayá y fé tot el bé possible; y es trabay es penitència saludable, y s'affluxarmós de lo que no mos es necessari es fé penitència profitosa, y es doná lo que mos sòbra à n'es pòbres es un bò, siy d'aquesta mateixa penitència.

S'exercici d'aquesta virtut es aplicable à totes ses còses de la vida, no consisteix tant sòls en disciplinarsé y menjá no més que lo que sia mesté ó precis per viure amb salut, sinó que també consisteix en pegarmós molts de copets en es morros, quant mos encapritxám amb una alhaca, ó amb un vestit, ó amb una vianda, ó amb un passatemps, que no mos han de dû moltes vegades més utilitat que sa de satisfé es nòstro capritxo!

¡Quants n'hi ha que si menjassen ménos, no se posassen tants d'abrigos, no se passejassen tant en cotxo, ni se escaufassen tant devant sa xemenèya, y no dormissen tan blans y tan ben tapats d'encolonades y plumones, disfrutarían de més salut, lendarian més alegría y manco maldecaps, y veurían sa seu casa més pròspera que no la vêuen; y moririan també més véys que no mòren!

¿Y à ne que deurian tot aquest ben-està? A sa virtut de sa penitència que ningú vol coneixe còm à tal virtut?

¡Desditzat temps nòstro que sòls sa comoditat y sa satisfacció pròpia son considerades còm à virtuts fundamentals per està bòns y viure molt! Tot lo contrari mos demòstra s'esperiència.

¡Desditzat temps nòstro que no considera à sa virtut de sa penitència còm à sa milló mare de totes ses nòstres prosperitats morals y fisiques!

PEP D' AUBENA.

NO TÉNEN PERDÓ DE DEU.

Tots aquells richs opulents
Que ténen molta d'entrada
Sa casa ben equipada
Alhaques y altres bens,
Y los duen per Nadal
Galls, gallines, y porcella,
Per à Pasco bòna añella
Y moltíssim de cabal;

Tant si sà fret còm caló,
Y poguent está arreglats
Sempre viuen endeutats;
De Deu no ténen perdó.

—
Y aquells pòbres que no ténen
Més renda qu'es seu jornal
Y gastan un capital
Amb sos vicis que sostenen,
Entre dònes, such y jòch,
Vègas, balls y diversions;
De niogú escoltant rahons,
Y van à pico à pòch pòch
Y no los sab gens de greu;
Si à ca-séua hey ha misèri
Perque los falta critèri;
No ténen perdó de Deu.

—
Aquells cruels usurers
Que s'affuxan de menjá
Per podè acaudalá
Y es seu Deu es s'interès,
Y fan pagá real per duro
A n'els qu'à ells acudeixan
Qu' altre mèdi no coneixan
Per sortí de qualche apuro;
Y estan en sa convicció
Qu' obrant d'aquesta manera
La glòria eterna els espera;
De Deu no ténen perdó.

Ni els que jugan, ni els qu'estafan,
Ni els que ròban, ni els que juran,
Ni els que fersé richs procuran
Y en tot quant pòden s'agafan,
Y els qui son mals cristians
Y à ningú fan caritat
Ni ténen humanitat.
Y fan patí els seus germans,
Y el seu còr fret còm sa néu
Devant ses calamitas
Qu' abrumen als desgraciats;
No ténen perdó de Deu.

J. B.

XEREMIADES.

Sa primavera j'ha comensat p'es carrés de Ciutat. Per hontsevuya se vêuen aquelles floretes qu'ocasionan caygudes, còm son ses borres y xuclados de garbayons, coues de sèba, fuyes de còl y més que tot cloveyes de tarònja.

Heu avisam à la gent, perque se pòs uyeres à n'es pèus per estalviarsé llenegades.

* * *

A un racó de sa plasseta del Olivá hey ha un caramull de pedres, tests y fems d'òbra que comènsa à essè ben considerable. Sa seu vista desdiu de sa bona policia d'una població, y mos fà pòch favó que'l vejan els forastés que van à prendre es tren des carril.

No sabem si se tracta de ferfí allá qualche muntanya artificial; però es segú qu'à l'hora d'ara nius de rata no n'hi'n faltan.

* *

Pareix, segons diuen, qu'à dins es pati de s'Institut vòlen posarhi una estatua del Beato Ramon Lull.

N'estaríam pròu contents, y amb nòltros creym que també tots es mallorquins qu'estiman y admiran aquest gran sabi y màrtir, glòria de Mallorca.

* *

Hem observat qu'à moltes Iglesies, quant sa gent entra y surt, entre dues misses, no més obri una pòrta de ses dues que té s'escancell ocasionant semperentes y que sa gent qu'entra s'haja d'esperar à n'es portal impedint sa gent que surt.

Molt bò de fé seria obrí ses dues pòrtes ó ses quatre, à n'aquelles Iglesies qu'hey hagut dos portals, per lo mateix feym aquesta súplica à tots els señors Rectors, esperant que mos escoltarán per evitá molèsties à la gent.

CARTA MODELO

TAL CÒM ESTÀ ESCRITA Y AMB MOLT MALA LLETRA

don juan Ana lepide perdon de logue an didcho y gueria gue mola á bono nas e a ora gue es viuda gue tenga con pasion á a na, gue esmuicus to gue lo tenga á ora gue mu chas veses notiene padre ni madre i es pera gue us te sera su padre y quepiense bien ella tieneuny co y us tanbién tiene id y te nga compasio n para sumar ýdo que sea muerto édia de Sg Apolo mia y lerrepito otra ves gue tenga compàcion delas costillas de bernardo gue dios le tenga enla cloria A men] y noestañe gue ai muchas letrasa gui bocadas gue loa echo unio tienema gue 2 semmanas descuela

Aana

COMPARANSA:

~~~~~

Nòltros som còm una rðsa
Que creix tèndre y axarida,
Entre s'amor y esperansa,
Dolce, innocent, y senzilla.

Oloroses son ses fuyes;
Son belles y purpurines,
Qu'adornan y qu'embalsaman
L'auba de sa nòstra vida.

Més si es vent d'es desengañs
Prest la tòca y la mustia,
Una à una van cayquent
Aquelles fuyes tan fines.

Y si de pròp la contempler
La veus ja casi esmortida,
Mes, jay! jsi la vòls cuhi
Sòls hey tròbes ses espines!!!

UNA SEUVATGINA.

COVERBOS.

Una vegada un sollerich anava à Solle, y s'aturà à una casa de possessió coneguda seu per veure si estavan bòns.

—Vos per aquí? (li digué sa madòna.)

—Ja hu veys. ¿Kóm vos trubau?

—Bé per ara. Tonina: trèu una péssa de formatge y aquest homo berenarà.

—Ja he baranat, madòna; però axí mateix s'aprecia s'obsèki.

Amb axò ja hey hagué sa pessa demunt sa taula y un guinavel apareyat.

—Preniu formatge, (digué sa madòna.)

—Digau... (contestá es sollerich.)

—Ahont la teng d'ensatá?

—Foy; allà hont voldreu.

—Ydò: ja l'ensataré à sa kasa ke'm vendrà milló.

Y se posá sa pessa dins sa senaya.

**

Aun pagès li dugueran una papeleta de contribució que deya: «*Satis/ard V. 19 pesetas por semestre,*» y més cremat qu'un cabó de realistes s'en'anà à n'es Secretari, y li digué:

—Vòl dí qu'à jò que no vuy Mèstra m'heu posades denòu pessetes per pagarla?

—No, l'amo, (digué es Secretari,) nòtros no hem posada cap contribució per pagá sa Mèstra.

—Ell vat aquí sa papeleta què canta, (digué es pagès,) 19 pesetas por se mestre. ¿Meyam si m'fará volá?

**

Un catedratic fè traduhí sa siguent clàusula à un llatinista que s'examina:

Dionisius erat bonis moribus una cum Plato; que traduhit en castellà vòl dí: *Dionisio era de buenas costumbres juntamente con Platon.*

Y es llatinista traduhinthó en mallorquí, digué:

«Dionisio tenia unes quantes mores ben bònes dins un plat.»

Es catedratic tot enfurismat li fè repetí sa traducció.

«Dionisio tenia unes quantes mores ben dolentes devall un plat.»

—Ah, tròs d'ase! (li digué es catedratic;) ets més torpe qu'En Pere Ta-leca.

Y li doná una bòna carabassa en prova des seus grans estudis.

Y es llatinista amb aquella avorrida fruya, y més vermey qu'un pèbre de cirereta, esclamá:

—Ydò, si no'n tenfa de bònes ni de dolentes, ni dins ni devall es plat, ¿com poria jò endevinarhó?

**

—Quants de Deus hey ha?

—Cinch.

—Que vòl di cinch? pensey bé.

—Sèt.

—¿Que dius? digués la veritat.

—Ydò, seño Rectò, ley diré à la veritat; com cada any ressucita ja he perdut es conta.

**

Un moliné estava pèra morí, y es con-fés li deya:

—¿Que vos sab greu morirvós?

—No pare; però m'sab greu havè es-tat moliné y bassiné de Sant Antoni.

**

Una beata se confessá de que feya llufes dins l'Iglesia y qu'amb axò feya fè judicis temeraris.

Es confés li doná per penitència, que quant li vendrían ganes de llufa, s'ajonayás y besás en terra.

Quant s'en anà des confessionari ja li vengueren ganes de llufa, y per cumplí sa penitència s'ajonayá y besá en terra, fent resoná un pet que'l sentiren de defòra.

**

Dos sollerichs anaren à dinà à una fonda, y notant qu'es ví no era més qu'aygo teñida, un d'ells cridá l'amo y li digué:

—I'amo; feysme el favò d'afagi un pòk de ví à n'akesta aygo bruta.

**

A un homo molt pòbre li deyan de mal nòm La Trinidad, y un seño li digué:

—Sou La Trinidad, y anau tan espe-liissat?

—Però, seño, (digué es pòbre;) ¿que no veu que som tres qu'esquinsam?

**

—No'm saps creure una vegada!

(Digué à na Bèt, es seño.)

—Si'n sabés, ija's de rahò!

No estaría por criada.

CRI DA.

~~~

CALENDARI DE L'IGNORANCIA.

Es de forma americana y per setmanes, per que sia mes cómodo à n'els manestrals y paguesos.

Comènsta es dia de Nadal perque sia bò per doná ses bònes festes; y dú tot lo que duen ets altres calendaris, ménos allò qu'els ignorants no saben ni pòden sàbre per ara. També dú ses Coranthers de Ciutat, y esemérides, y noticies, y poesies, y coverbos, y endevinayes, y recepcions de cuyna, y rebosteria, y que sé jò que més.

A n'es qui'l compra se li regala al acte un pla de tota Mallorca.

Se ven a's Administració des periòdich L'IGNORANCIA; à sa tenda d'els hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena de Cort, núm. 11, Palma.

PREUS.—Un calendari..... Mitja pesseta.

Una dotzena..... Cinch pessetes

Vint y cinch Dèu pessetes

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DÈS NÚMERO PASSAT.

GEOGLIFICH.—Qui té ofici té benefici.

SEMLANSES.—1. En que té sols.

2. En que los donan tinta.

3. En que té clau.

4. En qu'hay descansan.

LOGOGLIFICH.—Mosca-Sòca-Cam-Ca-M.

XARADA.....—Vi-u-do.

PREGUNTES...—1. Un miray.

2. Sa salud.

3. Ses clòques de caragòt.

CAVILACIÓ....—Magraaner.

FUGA.....—Digau sa veritat y perdreu s'a-mistat.

ENDEVINAYA.—Un lit.

— GEROGLIFICH.

Nog

BIEL.

SEMLANSES.

1. ¿En que s'assembla es fret à sa caló?
2. ¿Y ses colegiales à n'es tamborés de La Sala?
3. ¿Y es bombers à n'es militars?
4. ¿Y ses personnes à ses societats de crèdit?

Jò SOM Jò.

XARADA.

Sa primera es una nòta

De s'escala musical;

Segona també es igual;

El tot fet de cereal

En gasta molt qualca atlòta.

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

AMÓ AL RAS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

EN PEPER.

FUGA DE CONSONANTS.

.0..0.. ! 0. 2.. .1.. ! .0..0.à

BIEL.

ENDEVINAYA.

A mí s'aygo'm dona el ser

Naisch à sòrса de puñades,

Creisch à dins ses llamarades,

Y myr à guinavetades;

Endevina que pueh ser.

UNA CRIADA.

(Ses solucions dissapte qui ve si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

~~~

A Bonifaci Maypagues:—Vostè diu la veritat amb ses sèuas glòses, dignes d'an poeta consumat com vostè; però, fitet meu, no son publicades per massa personals.

Y mos sab greu perque té rahò que li vèssa per demunt ses rels des cabeyas.

Moltes vegades amb ses glòses de picat, s'es mestre fo lo que fan es confitets amb ses prunes modones, que vostè dèu coneixre.

Aquesta casta de prunes té fama d'essè sa més agre y aspre de totes, y per consumirlós s'asprò que duan, les pòsan dins sucre y les confit.

Y encara axí, no crega que s'en fassa un gran consum.

24 FEBRÉ DE 1883

Estampa d'En Pere J. Gelabert.